

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΦΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και ή ύπνρετρια είπε στο Λουδοθίκο Ρισελιέ:

— "Αν ο κύριος επίσκοπος θέλη νά μάθ' τί απόγινε αὐτή πού ζητάει, ἀς μ' ἀκολουθήσῃ..."

Ἐπίσειε ἀφῆσε τὸ ἀλυγὸ του σ' ἕναν ὑπνρετὴ κι' ἀκολούθησε τὴν καμαριέρα, ἡ ὁποία τοῦ εἶπε, δταν μῆθκαν μέσα:

— Κύριε, ἡ κυρία μου διέταξε, δταν ἔλθετε, νά σὰς περιποιηθῶ, ὅπως θὰ περιποιούμην τὴν ἴδια...

— Μήπως διατρέχει κανένα κίνδυνο ;

— Ὅχι, δταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ Παρίσι πρὸ ἔξι ἡμερῶν, δὲν φαινόταν νά διατρέχει κανένα κίνδυνο. Μοῦ ἔδωσε νά σὰς ἐγγχειρίσω αὐτὴν τὴν ἐπιστολή.

Ἐπίσκοπος πήρε τὸ γράμμα πού τοῦ ἔδωσε ἡ ὑπνρετρια καὶ διάβασε ἀνυπόμονα τὰ ἑξῆς:

«Ὁ βασιλεὺς φησὶ ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ ἰπποτικῶ, ὅτι θὰ σταθμεύσῃ στὸ Μπλουά. Ἐκεῖ λαλοῦν πηγαῖο κι' ἐγὼ. Συγχωρεῖτε με πού δὲν σὰς περφεύω.

«Σεῖς, πού ἀγαπᾶτε τὴ μητέρα μου, θὰ καταλάβετε ὅτι ἐκεῖ πού πηγαίνει ὁ ἀδελφός σας, πρὶν νά πάη κ' ἡ Ἄνναϊς ντὲ Λεσατώ. Ἐνν εὐδοχῆστε νά ἐγκατασταθῆτε στὸ μέγαρό μου, θὰ ἔχω τὴν εὐτυχία νά σὰς ξαναβρῶ, ὅταν θὰ γυρίσω. Ὡ! παρρωσάστε, περμιναίτε με, σὰς ἰκετεύω, γιὰτὶ ἡ ψυχὴ μοῦ εἶνε περιλίπη καὶ ἔχω μεγάλη ἀνάγκη τῆς παρηγοῆς σας στοργῆς».

— Τὸ φτωχὸ κορίτσι ! εἶπε ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ριγῶντας ἀπὸ συγκίνηση. Ἀκολουθεῖ τὸ Πεπρωμένο της... Καὶ τὸ Πεπρωμένο τοῦ ἀδελφοῦ μου πού θὰ εἶνε ; Μήπως τοῦ εἶνε γραφτὸ νά σκοτωθῆ ἀπὸ μιὰ γυναῖκα, στὸ ἴδιο μέρος, ὅπου ὁ Ἐρρίκος Γκιζ σκοτώθηκε ἀπὸ τοὺς δολοφόνους ;... Ἀλλὰ ὁ Γκιζ δὲν εἶχε κάνει ποτὲ κακὸ σὲ κανένα... Ἐνῶ ὁ ἀδελφός μου !... Ὡ! χωρὶς ἄλλο, ὁ Θεὸς ὄδηγῆ τὴν κόρη τοῦ θύματός μου...

Κι' ἐπρόσθεσε, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν ὑπνρετρια:

— Κόρη μου, θὰ ξαναβρῶμαι ἀμέσως.

— Πᾶς, πανερώτατε ; ἔκανε ἐκείνη ἑαφνιασμένη. Δὲν θὰ δεχθῆτὶ τὴν φιλοξενία πού σὰς προσφέρει ἡ κυρία μου; Δὲν θὰ τιμήσετε καθόλου τὸ γεῦμα πού με τὴσ φροντίδα σὰς ἐτοίμασε ;

Ἐ Λουδοθίκος Ρισελιέ χαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Ὅσο γιὰ τὸ γεῦμα, θὰ τὸ τιμῶ εὐχαριστῶς. Ὁμολογῶ ὅτι πεινάω πολὺ. Φρόντισε, σὲ παρακαλῶ, κόρη μου, καὶ γιὰ τοὺς δύο μου ὑπνρετες...

— Βρίσκοντα κιάλας στὸ τραπέζι, πανερώτατε, καὶ τὰ ἀλυγὰ σας στὸ σταῖλο...

— Μὲ περιμένατε λοιπὸν ;

— Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἔφυγε ἡ κυρία μου σὰς περιμένομε καὶ κάθε πρῶτὸ ξαναρχίζουμε τίς προετοιμασίες γιὰ τὴν ὑποδοχὴ σας...

Ἐκεῖνο βιὰς πού ἀγνοοῦσε ὁ καρδινάλιος ἦταν ὅτι ἡ νεαρὴ ὑπνρετρια πού τὸν περιποιεῖτο τόσο εὐγενικὰ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴ Ρόζα Οὐδάρ, τὴν ἀγαπημένη τοῦ Μπλουά.

Ἡ περιποιήσεις της ἦσαν τόσο λεπτές, ὥστε ὁ Λουδοθίκος Ρισελιέ ἑαφνιασμένος τὴ ρώτησε

— Ἐσὺ ποιά εἶσαι, κόρη μου ;

— Πανερώτατε, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη μ' ἀπόληττα, ἀνομάζομαι Ρόζα καὶ εἶμαι κόρη τῆς Ροζαλίας Οὐδάρ, ἡ ὁποία ἔχει ἕνα πανδοχεῖο με τὴν ἐπιγραφή «Ἡ Ὡραία Πεταλωτριά»...

Ἐ ἀρχιεπίσκοπος ἐξεπλάγη πολὺ, μαθαίνοντας ποιά ἦταν

αὐτὴ πού τὸν ὑπνρετοῦσε, ἀλλὰ σὰν εὐγενὴς πού ἦταν, ἔκρυψε τὴν ἔκπληξί του.

— Ρόζα ! εἶπε. Αὐτὸ τὸ ὄνομα σοῦ πηγαίνει θαυμάσια... Δὲν θὰ σὲ ξεγᾶσω ποτὲ, δεσποινὶς Οὐδάρ. Καὶ σὺ, ἀν χρειαστῆς ποτὲ τίποτε, νάρθης νά με βρῆς ἢ νά με καλέσης κοντὰ σου...

Ἐταν ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ ἀρχιεπίσκοπος τελείωσε τὸ γεῦμα του, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ρώτησε τὴ Ρόζα:

— Μήπως ἔχεις τίποτε ἄλλο νά μοῦ πῆς ;

Ἐκείνη ἔγινε κατὰχλωμη καὶ χαμηλῶσε τὸ κεφάλι της.

Ἐπίσκοπος τῆς ἔπιασε μὲ συμπόνια τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε:

— Λέγε, κόρη μου, μὴ φοβᾶσαι. Ἐχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα...

— Ἄγαπῶ, πανερώτατε ! τραυλῶσε τότε ἡ Ρόζα, ἀφήνοντας νά τῆς ξεφύγῃ ἕνας λυγμός. Ἄγαπῶ ἕναν ἄνθρωπο πού δὲν μπορεῖ νά μ' ἀγαπήσῃ... Εἶνε εὐγενὴς, εἶνε κόμης, πανερώτατε... Καὶ, ἀλλοίμονο ! δὲν εἶμαστε πειὰ στὴν ἐποχὴ πού τὰ βασιλοπούλα ἀγαποῦσαν θοσκοπούλες...

— Καὶ ποῖος εἶν' αὐτὸς πού ἀγαπᾶς ;

— Ὁ κόμης ντὲ Μπλουά... Καθὼς θάλεπες, μιὰ δλόκληρος ἀβουρος μᾶς χωρίζει.

— Ὁ κόμης ντὲ Μπλουά ! εἰσαεῖπε ὁ ἐπίσκοπος μηχανικά. Ναί, εἶνε ἀπὸ μεγάλη ράτσα. Καὶ πού θρῖσκεται τώρα ὁ κόμης ντὲ Μπλουά ;

— Ἐφυγε πηγαίνοντας μαζὺ με τὸν κ. Τραγκαθὲλ νά χαίρει τὴν Ἄνναϊδα.

— Μαζὺ με τὸν κ. Τραγκαθὲλ ; ἔκανε ἀνασκιρτώντας ὁ καρδινάλιος. Τὸν λαμπρὸ καὶ γενναῖο αὐτὸ σπασιτῆ πού ἦρε νά με βρῆ στὴ Λυὸν ;

— Μάλιστα, πανερώτατε...

Ἐ Λουδοθίκος Ρισελιέ, πού ἦταν χαρακτήρος ρωμαντικοῦ, σκεφτόταν τώρα τὰ περίεργα παιγνίδια τῆς μοίρας. Ἐ Τραγκαθὲλ, ἕνας ἄπλος ὀπλοδιδάσκαλος ἀγαποῦσε μιὰ κόρη βασιλέως κ' ἡ Ρόζα, ἕνα φτωχὸ κορίτσι πανδοχέως, ἀγαποῦσε τὸν εὐγενὴ κόμητα Μπλουά...

— Αὐτὲς εἶνε ἡ σκληρότητες τοῦ ἔρωτος, ψυθίρισε ἀπὸ μέσα του. Χάρis στὸν ἔρωτα, ὠστόσο, ὁ φτωχὸς ὀπλοδιδάσκαλος ἔγινε ἀληθινὸς ἥρωας κ' ἡ ψυχὴ τῆς φτωχῆς αὐτῆς κόρης ἔγινε ὀμοια μὲ ψυχὴ βασιλίσσης.

Καὶ, δυναμώνοντας τὴ φωνὴ του, ἐπρόσθεσε:

— Παῖδι μου Ρόζα, ἔχεις πολὺ μεγάλη καρδιά καὶ δὲν θέλω νά σοῦ δώσω καμμιά ἀπὸ τίς συνηθισμένες παρηγορίες. Ἐνα κορίτσι σὰν ἐσεῖνα ἀντλεῖ ἀπὸ τὴν ἴδια του τὴν περφηναία τὰ μέσα νά πολεμήσῃ καὶ νά νικήσῃ τὸν πόνο του. Μπρωῶ ὅμως νά σ' εὐλόγησω καὶ νά παρακαλέσω τὸν ὕψιστο νά σοῦ ξαναδώσῃ τὴ γαλήνη τῆς καρδιάς σου.

Ἡ Ρόζα ἐγονάτισε κι' ἔσκυψε μὲ σεβασμὸ τὸ κεφάλι της κ' ὁ καρδινάλιος τὴν εὐλόγησε...

Ἐπειτ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ καρδινάλιος ἀκολούθησε καλπαζόντας τὸν δρόμο πού πηγαίνει στὸ Μπλουά.

Δ'

ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΙ ΜΑΧΗΣ

Ἐς ξαναγυρίσουμε τώρα στὸν Κορινιάν. Φεύγοντας τὴν ὁργὴ τοῦ καρδινάλιου, ὁ καλῶγερος εἶχε καταφύγει στὸ οἶκμα τῆς κυρᾶ Βριγίττας Ζαρόν, ὅπου κρατοῦσε, καθὼς ἔξρουμε, δωμάτιο καὶ ὁ Τραγκαθὲλ.

Ἡ κυρᾶ Βριγίττα τὸν δέχτηκε μ' ἀνοιχτὲς ἀγκάλες, νομῖ

— Λέγε, κόρη μου, μὴ φοβᾶσαι...

ζοντας πώς θρίσκει ακόμα στην υπηρεσία του καρδινάλιου. Όταν είδε όμως τον Ρασκάς να συλλαμβάνεται και τον ίδιο τον Κορινιά να τρέμη την ίδια στιγμή από το φόβο του, μωρίστηκε τι συμβαίνει κι' από γλυκεία και μελοιστάλαχη που ήταν απέναντί του, μεταβλήθηκε σε γέρι. Κι' όταν η πόρτα έκλεισε πίσω από τους ενόχλους του καρδινάλιου, οι οποίοι είχαν συλλάβει τον Ρασκάς, πλησίασε τον καλόγερο και του είπε περιφρονητικά:

— Έλα, ρασοφόρε μου, οι άνθρωποι του καρδινάλιου έφυγαν. — Ρασοφόρε ; Πώς τολμάς και μ' άποκαλείς έτσι ; Έκανε με ύφος άγριο ο Κορινιάν, θέλοντας να την τρομάξει.

Και προχώρησε απειλητικός, εναντίον της.

— Έξαφνα όμως τραβήχτηκε πίσω, κρατώντας με τα δύο του χέρια την κοιλιά του. Κατόπιν σωριάστηκε κάτω φωνάζοντας:

— Χάθηκε !

Τί είχε συμβή ; 'Απλούστατα, η κυρά Βριγιττα του είχε καταφέρει ένα τρομερό χτύπημα με το κεφάλι στην κοιλιά.

— Έπειτα, θέλοντας, ότι ο καλόγερος, ξεπληρωμένος καθώς ήταν, έτοιμαζόταν να κοιμηθ, άρπαξε ένα ρόπαλο και άρχισε να τον χτυπάει άδύτητα !

Ο καλόγερος ξεφάνισε και ούρλιαζε άγρια, ως ότου πειά η κυρά Βριγιττα κούραστηκε να χτυπά.

— Άφησε το ρόπαλο που κρατούσε και, γυρίζοντας προς τον Κορινιάν, του είπε με ύφος γλυκύπικρο:

— 'Ας συννενοηθούμε τώρα, αγαπητέ μου. Τι διαβολοπραμοδουλεία έκανε με τον άλλο τον φίλο σου, ο οποίος συνελήφθη πρό δλίγου ;

— Τί ; Ξεφώνισε ο Κορινιάν. Αυτός... φίλος μου ; ...

— Τί σημαίνει αν είναι φίλος σου ή όχι... Είσαστε μαζί... Τον έπισαν ένα προπαπούσε να κρυφτ... Και ού' επίσης κρύβεσαι... 'Αλλά άνω καλή καρδιά και δεν θέλω να σε προδώσω... Θά σου δίνω τροφή και κατοικία...

— Βριγιττα !... Βριγιττα, αγαπημένη μου ! τή διέκοψε, εξαλλος από τή χαρά του, ο Κορινιάν.

— Υπό τόν όρο, έπρόσθεσε ή Βριγιττα, πώς θά ύπακούω— σε ό,τι διατάξω. 'Αλλιώς θά πέφτη άγριο ύλο. Και αν δεν φτάνη αυτό, θά σε παραδώσω στην Αυτού 'Εξοχήτητα τον καρδινάλιο, που θά σε κρεμάσει.

Ο Κορινιάν, τρέμοντας τότε, τής ώρκίστηκε πίστι κι' άφοσίωση κι' ό,τι άλλο ακόμα ήθελε. 'Αμέσως δέ εκείνη έπωφεληθήκε τής ευκαιρίας και τόν υπέβαλε σε τακτική ανάκριση με τόση τέχνη, ώστε ο Κορινιάν τής διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια την ιστορία τής 'Ανωϊδος και τού Τραγκαθέλ.

Η διήγηση αυτή προκάλεσε τό ενδιαφέρον της και έρέθισε ακόμα περισσότερο την περιέργειά της. 'Από εκείνη δέ την ήμέρα, δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να κυττά'ν από τό παραθύρο της τό μέγαρο τής 'Ανωϊδος για να βλέπει τί γινόταν εκεί.

Έξ έννοτικώς, είχε σχεδόν μισήσει την 'Ανωϊδα. Την μισούσε, γιατί πρός νάνη την ρωκινόβουσε ο Τραγκαθέλ, ο λαίπρος αυτός όπλοδιδάκκαλος και άκατανικτος εφιομόνας. Την μισούσε επίσης, γιατί ή κυρά Βριγιττα ήταν θέβαια πός ή 'Ανωϊς δεν άγαπούσε τόν Τραγκαθέλ και ότι άδικα εκείνος θυσιαζόταν γι' αυτή... Θά έβινε μάλιστα δύο χρόνια τής ζωής της για να συλλάβη'ν αυτόφωρο την 'Ανωϊδα μ' ένα από τούς έραστάς, που νόμιζε πός ενέ... Μήπως ο Κορινιάν δεν τής είχε πει ότι τέσσερις ιπτάται άγαποσαν την 'Ανωϊδα;...

Δυστυχώς όμως για την κυρά Βριγιττα, ή 'Ανωϊς είχε έξαφανισθ...

.....

Ο θαρώνος Σαμπριάκ, μετά την ήττα του, στο Φλερύ, άντι να ξεαναγυρίση στο Παρίσι, έτρεξε καλπάζοντας στο Φοντανεμπλώ.

Δέν ήξερε πειά τί έκανε... Μετά τή φυγή τών ψευτοπαλληκάρδων του, ούτε σκέφτηκε καν να παρικολουθηθώ έσω και από μακριά την 'Ανωϊδα. Τόν καθυσχάζε τό γεγονός ότι ή νέα θρισκόταν άσφαλισμένη κοντά στον Τραγκαθέλ και τόν Μπλουί, εναντίον τών όποιων έννοιωθε τρομερό μίσος. 'Αλογότερα, θ' άνακάλυπτε τά ίχνη...

— Αφού ξεκουράστηκε κι' ήσύχασε κάπως σ' ένα πανδοχείο, τό άπόγευμα έφυγε από τό Φοντανεμπλώ και τράβηξε για τό Παρίσι. 'Εκει, ζήτησε άμέσως να γίνη δεκτός από τόν καρδινάλιο.

Ο Ρισελιέ, μόλις είδε τόν Σαμπριάκ, τόν ρώτησε:

— Πέστε μου, θαρώνε, τί άκριβώς συνέβη από τή στιγμή που λάβατε τις διαταγές μου στο Λονζυμό. Μήν ξεχάσετε

καμιά λεπτομέρεια ;

Ο Σαμπριάκ του διηγήθηκε τότε κατασυγκινημένος τή σκηνή τής συμπλοκής με την 'Ανωϊδα και με τούς άκολουθούς τής.

— Λοιπόν, είπε ο Ρισελιέ, νικηθήκατε για μιά ακόμα φορά... — Ο Τραγκαθέλ, κύριε καρδινάλιε, ο Τραγκαθέλ...

— 'Ας μη γίνεται πειά λόγος... Ξέρετε τί άπόγινε ή κόρη αυτή ;

— Θά τό μάθω σε λίγο.

Ο Σαμπριάκ έπρόφερε τά λόγια αυτά με τόση λύπη, ώστε ο καρδινάλιος αισθάθηκε κάποια άνακούφισι.

— Και πώς θά τό μάθετε ; ρώτησε. Και αν την άνακαλύψετε πάλι, θά σ'ς ξεφύγει πάλι... Δέν έχετε τύχη... Ναι. 'Η είσθε άνικανος ή σ'ς καταδιώκει ή τύχη.

Ο Σαμπριάκ κάτι θέλησε ν' άπάντηση, μά ο καρδινάλιος τόν διέκοψε, λέγοντάς του:

— Περιμένετε. Στο Λονζυμό θά σου είπαν θέβαια τί είχα κάνει για σένα. Ο γάμος σου με την 'Ανωϊδα ήταν καθ' όλα έτοιμος, όπως και ή προικα σου ήταν έτοιμη. 'Επίσης ήταν έτοιμοι κι' ο διορισμός σου ως διοικητού επαρχίας. Μόνον οι νενονύμοι έλειπαν άπ' τό γάμο... Αυτό θέβαια δεν είναι λάθος μου. Πές μου, τί μπορώ τώρα να κάνω για σένα ;

Ο Σαμπριάκ, θαμνωμένος από τήν ευτυχία που του έταξε ο Ρισελιέ, άόγκωνε τά χείλη του από τήν άπελπισία του και άφάνα δάκρυα κυλούσαν από τά μάτια του.

— Νομίζω, εξακολούθησε ο καρδινάλιος προσποιοόμενος ότι δεν είχε άντιληφθ'ν τήν ψυχολογική κατάσταση τού Σαμπριάκ— ότι κάθε καινούργια άπόπειρα θά ήταν περιττή κι' άνωφελής. 'Εγώ θά φύγω για να συνδεθώ τό διασπλά στο ταξίδι του. Θά ξαναδοθώμε μετά τήν επιστροφή μου. 'Ως τότε μπορείτε ν' άναπαύεστε.

Ο Σαμπριάκ χαμήλωσε τό κεφάλι του μ' άπελπισία.

— Πανιερώτατε, είπε, καταλαβαίνω, ότι κινδυνεύω να χάσω τήν ευνοία σας κι' άναγνωρίζω ότι δεν πρέπει να έχω πειά καμιά άξίωση στην έπιείκειά σας. Λοιπόν θά ένεργήσω μόνος μου.

— Και τί θά κάνης ;

— 'Ανωϊδ' πανιερώτατε, αλλά πριν περάση ένας μήνας, ή 'Ανωϊς θά ενε δική μου.

— Και με ποιά τρόπο ; ρώτησε ο καρδινάλιος με τόνο έλαφρά ειρωνικό και περιφρονητικό. Είσαστε τριάντα στό μέγαρο τής 'Ανωϊδ' Κουστό και δώδεκα στην όδό Φλερύ, και δεν καταρωθήσατε να συλλάβετε τήν κόρη που ίσχυαζόσατε πός άγυπάτε. Και πειντήρα αν είσατε, πάλι τίποτε δεν θά κάνετε.

— Πανιερώτατε, μά έργασθώ μόνος μου ! φώναξε ο Σαμπριάκ, σγεδόν με λύσσα.

— 'Α, μόνος !... Και νομίζετε πός θά πετύχετε μόνος σας αυτό που δεν καταρωθήσατε μαζί με τούσους συντρόφους.

— Μάλιστα, πανιερώτατε... Θά γυπηώ τόν Τραγκαθέλ ! Και όταν αυτός λείψη από τή μέση, όλα τ' άλλα ενε εύκολα.

— Και τί θά κάνης λοιπόν ;

Ο Σαμπριάκ πλησίασε τόν καρδινάλιο και του είπε με σιγανή φωνή.

— Πανιερώτατε, θά κάνω ό,τι κάνουν αυτοί που πληρώνονται για να σκοτώσουν, χωρίς να εκτεθούν στο κίνδυνο. Θά παρασύρω τόν Τραγκαθέλ σε ένεδρα τή νύχτα και θά τό ουτώσω τό έγχειριδιό μου στη ράχη του. Αυτό θά κάνω ! έπρόσθεσε ο Σαμπριάκ. Και θά τό κάνω αυτό, έστω κι' αν πρόκειται ακόμα να με περιφρονήσετε.

— Μπα ! Έκανε καγχάζοντας ο Ρισελιέ. Δολοφόνηδες και πολλούς άλλους στο 'Ανωϊδ'.

Ο Σαμπριάκ έγινε κατάχλωμος και κύτταξε γύρω του με τέτοιο τρόπο, σαν να περιμένε ν' άντικρίση τό δήμιό του. 'Αλλά άμέσως κατάλαβε ότι ο καρδινάλιος ζήτησε να τόν ένθυρρήνη με τά λόγια του, κι' ό,τι δεν θά τόν περιφρονούσε για τήν πράξι του.

— Έπαψε πειά να τρέμη.

Καταλάβαινε πάλι καλά ότι ο Ρισελιέ δεν ήταν πειά άφέντης του, αλλά συνένόχος του.

— Κύριε, είπε στόν καρδινάλιο με μιά παγερή γαλήνη, καταδικάσατε με τά λόγια σας τόν Τραγκαθέλ και έμένα με συγχωρήσατε για τό φόνο. Φεύγω λοιπόν ήσυχος.

— Όταν ο Σαμπριάκ θγήκε έξω, ο καρδινάλιος φθισρούσε: ('Ακολουθεί)

— Πώς τολμάς και μ' άποκαλείς έτσι ; Έκανε με ύφος άγριο ο Κορινιάν.